

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ HUGUES DELORME

ΓΙΑ ΝΑ ΧΑΣΟΥΝ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ...

ΠΡΟΣΩΠΑ: Γιώργος Ποναρώ 45 ετών, Λιάνα Ποναρώ 38 ετών, Μαρία, ύπληγρέτριά τους. Κυρά Ρζα, θυρωρός.

(Στό άπερτιμάν τών Ποναρώ, σέ μιá κεντρική πολυκατοικία 'Η Μαρία εινε ντυμένη και με τό καπέλλο στό χέρ', έτοιμη γά τό φορέση, όταν χρεπτάη τό κουδούνι. Τρέχει ν' άνοιξη. Εινε ή θυρωρός.)

'Η ΘΥΡΩΡΟΣ.—'Εφερα κάτι γράμματα και τίς άφημερίδες. ΜΑΡΙΑ.—'Α! τόμα έφραγαν κι' ό κύριος κ' ή κυρία. Καλή Δευτέρα φάραθουν. Θά τά βάλω στό γραφείο του κυρίου.

'Η ΘΥΡΩΡΟΣ.—Πού πάνε; ΜΑΡΙΑ.—Στό Ρουέν.

'Η ΘΥΡΩΡΟΣ.—Τους είδα πού έφευγαν. Φαινόντουσαν πολύ εύ τυχημένοι.

('Η θυρωρός φεύγει. 'Η Μαρία φορέι τό καπέλλο της κ' ύστερα βιαστικά, βιαστικά, βάζει πούδρα και βάφει τά χείλη της. Όταν ξαναχρεπτά τό κουδούνι. Εινε ό Γιώργος και ή Λιάνα. Έχουν ύφος δυσαρεστημένο.)

ΜΑΡΙΑ.—'Ω! κύριε, κυρία, σείς! Τι τρέχει; ΓΙΩΡΓΟΣ.—Τρέχει ότι έχάσαμε τό τραίνο...

ΛΙΑΝΑ (με πολλή ευγένεια).—'Εού όμως, Μαρία νά βγής, νά πäs στή διακεδασί σου, έχεις άδεια. Έμπρός πήγαινε. Μή χάνεις ούτε λεπτό!

ΜΑΡΙΑ.—'Ω κυρία, οäs ευχαριστώ! (Φεύγει βιαστική. Μόλις έκλεισε ή πόρτα, τό άνδρόγυνο παίρνει ύφος εξαγιομένο.)

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Γιατί την έδιωξες; ΛΙΑΝΑ.—Ρωτάς γιατί; Γιατί πρέπει νά εξηγηθούμε χωρίς μύρωτες. Εινε άπαραίτητο!

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Νά εξηγηθούμε; Γιατί πιά πράγμα;

ΛΙΑΝΑ.—Μή κάνης τόν βλάκα. 'Εού φταις άν έχάσαμε τό τραίνο!

ΓΙΩΡΓΟΣ.—'Εγώ, άφού θέλεις δυό ώρες για νά ντυθής; κι' άλλη μιá ώρα για νά διαλέξης τό ταξί του γοιστου σου;

ΛΙΑΝΑ.—Σήμερα εού άργησες νά έτοιμαθής, άλλωθίς θά φθάναμε στήν ώρα μας. Άλλως τε κάθε φορά πού θά πάμε στό Ρουέν τό κάνεις επίτηδες και άργοποιείς. Σά νά μη θέλης νά ηργαίνουμε στους Ντυπονέλ... Κι' όσο σκέπτομαι πός θά τους κάναμε τόση ευχαρίστησι νά πάμε έξωφρα!... Την τελευταία φορά ποδήμας πάει ήσαν ένθουσιασμένοι. Θυμάσαι πού ήθελαν νά μέν κρατήσουν μιá εβδομάδα και σού δέν δέλησες νά μείνουμε, προσφάσιόμαστε ότι ελγες δουλειά... Τι λές εκεί... Δουλειά!... Σκοτώθηκες νά δουλέης...

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Δέν φταιώ άν είμαι κι' εγώ όθμα τής κρίσεως πού στόν πατέρα μου. Μά με ρωτάς πού, μη με ρωτάς γιατί.

> Καί έφραγα.

> 'Ο γιατρός ισχυρίζεται ότι αυτό τό ταξείδι μ' άρρώστησε, ότι κρώσω μέσα στόν άγριο αυτό χειμώνα. Πόσο 'ελείται!.. 'Η καρδιά μου είν' άρρωστη γιατί ύπέρφερε πολύ...

> Στήν άρχή, ή Πάστα άρνήθηκε νά με δεχτή, μά έπέμενα κι' κι' όταν τής έδειξε τί μουσική, δέχτηκε νά την παρενθόση στήν 'Οπερα...

> Μ' αυτό τό τραγούδι, ή 'Νόρμα' θά θριαμβεύση! φώνοξε ένθουσιασμένη.

> Καί τόμα είμαι βέβαιη πός ελγες δίκιο. 'Η 'Νόρμα' θά έχη πειά την ίδια έπιτυχία πού είχαν και τ' άλλα σου έργα.

> Σήμερα εινε ή μεγάλη μέρα τής επαναλήψεως τής 'Νόρμας'. Θά εινε ή δόξα για σένα, ή αποθέωσις. Σέ βλέπω σκεπασμένο άπό λουλοδία... Βλέπω λευκά περιστερία νά πεταίνε άπό τά θεωρεία τής Σκάλας του Μιλάνου πός τή σπηγή.

***

> 'Εού 'σαι, πατέρα; Εινε άργά, δέν είν' έτσι; 'Αλήθεια θριαμβεύσε ό Βιτσέντζο... 'Ω! τί εύτυχία!.. 'Ω!... τόμα πρέπει νάρθή νά με δή... Θάρθή, τό νοιάθω...

> Νά, άκούω έν' άμάξι πού ζυγώνει... Σταματάει μπροστά στή πόρτα... Άκούω τό βήμα του.

> Βιτσέντζο, τό ήξερα πός θ' άρχόσουν. Έχω ακόμα πολλά πράγματα νά σου πώ... Μά είμαι κουρασμένη, τόσο κουρασμένη!.. Πάσω μου τά χέρια και πές μου ότι με συγχωράς... Φίλησέ με! Φίλησέ με στό μέτωπο... Πεθαίνο, Βιτσέντζο... Πεθαίνο, αγαπημένη μου!

μαστίζει τόν κόσμο.

ΛΙΑΝΑ.—Μπορούσες νά μ' άφινες έμένα νά καθήσο, άφού σού ήθελες νά δείξης πός ελγες δουλειές.

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Δέν είμαι τόσο ήλίθιος...

ΛΙΑΝΑ (προσοπιουμένη έκπληξη).—Άηλαδή; Τι σημαίνει αυτό;

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Σημαίνει πός δέν τρώω άχουρα, και κατάλαβα πός σου γοιστάει πολύ ό γυιός...

ΛΙΑΝΑ (γελάει ψεύτικα).—Τι άνοήσιες είν' αυτές! Θά τά βάλω μ' ένα παιδαρέλι;

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Εινε τής ηλικίας σου...

ΛΙΑΝΑ.—'Όσο για ευγένεια έχεις μεγάλη!.. Κι' όσο για ζήλεια δέν μπορείς νά πής πός δέν ζηλεύεις! Μά την άλήθεια δέν άξίζει πειά νά είμαι φρόνιμη!...

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Μπορείς νά κερδίσης τόν χαμένο καιρό άν θέλης νά βιασθής λίγο.

ΛΙΑΝΑ.—Ποίγνετο σι' άστεία και μιá μέρα θ' άνακαλώνης εξαφικά στό την έπαθεσ άπό χει πού δέν τό περιμένεις... Νά δοίμε τότε τι θά πής.

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Θά πώ ότι ήταν οίκογενειακό σασ.

ΛΙΑΝΑ (έξαλλη άπό θυμό).—Τι είπες! Ξαναπές το!... (ό Γιώργος σωπαίνει). 'Α! κατάλαβαίνω τι θές νά πής.

ΓΙΩΡΓΟΣ.—'Ηταν καιρός νά καταλάβης.

ΛΙΑΝΑ.—Τό λές για τί θεά μου τή Τζούλια;

ΓΙΩΡΓΟΣ.—'Ακριβώς!

ΛΙΑΝΑ.—'Ηταν όμορφη...

ΓΙΩΡΓΟΣ.—...Τόν καιρό τό Νώε.

ΛΙΑΝΑ.—...Και δέν έννοει ν' άφήση την κοκεταρία της. Πού βλέπει τό κακό; Έχεις καμιά άπόδειξι ότι κάνει κάτι άνόμητο;

ΓΙΩΡΓΟΣ.—'Οχι άλλη άπόδειξι παρά ότι την βλέπουν διαρκώς με νεαρούς.

ΛΙΑΝΑ.—Είσαι κακόγλωσσος!

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Δέν είμαι κακόγλωσσος την είδα πάλι τίς προιλές μ' ένα φρωιάτοτο έφηβο. Τό κακόμοιρο τό παιδί!...

ΛΙΑΝΑ.—Και γιατί νά βάζης πάντα τό κακό στό νού σου; Μπορεί νάτανε κανένας φίλος του γυιού της.

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Μμ! Καλό νούμερο κι' αυτός!

ΛΙΑΝΑ.—Πός συχαίνομαι τόκος άνδρες πού βάζουν όλο τό κακό στόν νού τους! (ό Γιώργος γελά είξωνικά). Μή γελάς! Άν ψάχνανε και τό δικό σου παρελθόν δέν θάβρισκαν και τόσο παστικά πράγματα...

ΓΙΩΡΓΟΣ (ξαναγελά).—Ψάξε όσο θέλεις. Δέν φοβάμαι.

ΛΙΑΝΑ.—Ποτέ δέν μοιτέράνηκες τόσο ήλίθιος ούτε τόσο άσχημος; ότος αυτή τί στιγμή πού γελάς σάν βλάκας. Μά την άλήθεια δέν έξρω τι σου βόηκα όταν σ' έπήρα...

ΓΙΩΡΓΟΣ (νύχθραμα).—Μιλάς σοβαρά;

ΛΙΑΝΑ.—Πολύ σοβαρά.

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Τότε εθε άπλοάστατο; Χωρίζουμε όσπου νά πής δύο.

ΛΙΑΝΑ (ύστερα άπό σκέψη).—'Οχι. Θά σούδανα μιá μεγάλη ευχαριστήσι νά σου ξαναδώσει την έλευθερία σου. Σέ λίγο καιρό ίσως, μά τόμα όχι!

ΓΙΩΡΓΟΣ.—'Όσο πού γρηγορά τόσο τό καλύτερο!

ΛΙΑΝΑ.—Πάντως αυτό θά τό κανονίση έγώ!

ΓΙΩΡΓΟΣ.—'Όαία! Έξέρεις όμως, μικροθίλα μου, πός χρειάζεται ή άνταροφή πού έχω για νά κάθωμαι νά σ' άκούω τόση ώρα και νά μη σε πιάνω άπό τό λαμό για νά σ' αναγκάσω νά βουλώσης τό στόμα σου; (Κτυπούν στήν πόρτα. 'Ο Γιώργος τρέχει, κιάταται στό γραφείο του και παίρνει ύφος άτάραχο. 'Η Λιάνα άνοίγει. Εινε ή θυρωρός λατανιασμένη και χαρομένη.)

'Η ΘΥΡΩΡΟΣ.—'Α! κυρία! 'Α! κύριε! Διαβάστε! (δείχνει μιá έφημερίδα). Έξετροχίστηκε ή άμαξοστοιχία πού πήγαινε στό Ρουέν. 25 νεκροί και 40 τραυματία!

ΓΙΩΡΓΟΣ (σηκώνεται και πλησιάζει την θυρωρό). Διαβόλε!

'Η ΘΥΡΩΡΟΣ.—Αυτή την άμαξοστοιχία δέν θά παίρνγατε και σεις;

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Αυτήν ακριβώς!

ΛΙΑΝΑ.—Φθηνά τί γλυτώσαμε!

'Η ΘΥΡΩΡΟΣ.—Αυτό θά πής τή μιá φορά! Δόξα τώ Θεώ!.. (Φεύγει σηκώνοντας τά χέρια ψηλά, σάν νά προσεύχεται. Οί δυό σίzyγοι μένουν μόνοι. Ξέλουν νά κρατήσουν άκόμη θυμό, μά δέν τό κατορθώνουν. 'Η Λιάνα πλησιάζει σιγά-σιγά και πιάνει τό χέρι του Γιώργου.)

ΛΙΑΝΑ (τραφερά).—'Όσο συλλογίζομαι πός θέλαμε νάχωρίζουμε! ΓΙΩΡΓΟΣ.—'Αμ! έγώ!..

(Πέφτει στήν άγκαλιά του).

ΛΙΑΝΑ.—Μην κάνης τό βλάκα. 'Εού φταις άν χάσαμε τό τραίνο!